

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupený Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem se sídlem náměstí Míru 137/9, Šumperk, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 1. 10. 2014, č. j. 65 Af 28/2014 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 1. 10. 2014, č. j. 65 Af 28/2014 – 27, zastavil řízení pro nezaplacení soudního poplatku za žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 25. 7. 2014, č. j. 19361/14/5000-14304-702525, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 10. 2013, č. j. 1531542/13/3109-24801-807130 a č. j. 1542045/13/3109-24801-807130, ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1541709/13/3109-24801-807130, a ze dne 21. 10. 2013, č. j. 1531290/13/3109/24801-807130. V odůvodnění usnesení krajský soud konstatoval, že stěžovatel byl vyzván k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 5 dnů a současně byl poučen o následcích nesplnění této výzvy. Ačkoliv byla předmětná výzva zástupci stěžovatele doručena dne 22. 9. 2014, stěžovatel soudní poplatek do dne vydání napadeného usnesení krajského soudu nezaplatil. Krajský soud proto podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), řízení zastavil.

Stěžovatel proti tomuto usnesení krajského soudu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opírá o důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedl, že lhůta k zaplacení soudního poplatku vůbec nezačala běžet, protože výzva ke splnění poplatkové povinnosti byla doručena pouze zástupci stěžovatele, přestože se jednalo o povinnost, kterou měl vykonat účastník řízení. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, č. j. 29 Co 61/2014 - 52, a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2000, sp. zn. IV. ÚS 238/99, ze dne 27. 9. 2000, sp. zn. II. ÚS 177/2000, a ze dne 10. 1. 2001, sp. zn. II. ÚS 377/2000. Stěžovatel dále namítal, že lhůta 5 dnů pro zaplacení soudního poplatku stanovená krajským soudem byla nedostatečná, jak vyplývá z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, č. j. 29 Co 61/2014 - 52, a z judikatury Ústavního soudu. V této souvislosti uvedl, že na různých místech právního řádu České republiky jsou stanoveny lhůty nepoměrně delší, např. lhůta pro vyjádření k žalobě v občanském soudním řízení nebo v trestním řízení. Stěžovatel dále uvedl, že napadené usnesení bylo dodáno do datové schránky jeho zástupce dne 2. 10. 2014 v 14:50 hod. a téhož dne v 16:05 hod. bylo doručeno. Doklad České pošty potvrzuje, že doporučený dopis, který obsahoval tiskopis s vylepenými kolkovými známkami, stěžovatel odeslal na adresu krajského soudu dne 2. 10. 2014 v 12:44 hod. Z popsané časové souslednosti plyne, že stěžovatel zaplatil soudní poplatek dříve, než došlo k doručení usnesení o zastavení řízení a bez ohledu na toto usnesení, o němž stěžovatel v době placení vůbec nevěděl. V této souvislosti stěžovatel odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. II. ÚS 318/2000, podle kterého pro zachování předmětné lhůty postačí, je-li podání s vylepenými kolkovými známkami předáno poslední den lhůty k poštovní přepravě. Stěžovatel je proto přesvědčen, že splnil poplatkovou povinnost, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že ponechává posouzení důvodnosti kasační stížnosti na Nejvyšším správním soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu soudního spisu krajský soud usnesením ze dne 22. 9. 2014, č. j. 65 Af 28/2014 – 21, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 5 dnů a současně ho poučil, že při nesplnění této výzvy bude řízení zastaveno. Předmětná výzva byla doručena zástupci stěžovatele téhož dne. Protože soudní poplatek nebyl ve stanovené lhůtě zaplacen, krajský soud usnesením ze dne 1. 10. 2014, č. j. 65 Af 28/2014 – 27, řízení zastavil. Toto usnesení nabylo právní moci dne 2. 10. 2014. Dne 3. 10. 2014 bylo krajskému soudu doručeno podání stěžovatele s vylepenými kolkovými známkami, které bylo odesláno prostřednictvím České pošty dne 2. 10. 2014.

K první stížní námitce, že lhůta k zaplacení soudního poplatku vůbec nezačala běžet, protože výzva ke splnění poplatkové povinnosti byla doručena pouze zástupci stěžovatele, Nejvyšší správní soud odkazuje na konstantní judikaturu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 - 69,

pokračování

č. 726/2005 Sb. NSS), podle které zaplacení soudního poplatku není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení. Jakkoliv povinnost zaplatit soudní poplatek plyne z procesního postavení účastníka řízení, který činí úkon podléhající poplatku, a musí být proto uložena přímo účastníku řízení, ze žádného ustanovení zákona o soudních poplatcích, ani ze s. ř. s. neplyne, že by byl poplatník povinen zaplatit soudní poplatek osobně. Jedná se o typicky zastupitelné jednání, při jehož výkonu nedostatek osobního prvku jednajícího nezpůsobuje neplatnost či neúčinnost tohoto jednání. Je-li účastník řízení zastoupen, výzva k zaplacení soudního poplatku se v souladu s § 42 odst. 2 s. ř. s. doručuje pouze jeho zástupci. Tímto postupem není omezen přístup účastníka řízení k soudu. Pouze v případě, že by advokát byl zmocněn pouze k podání žaloby, musela by být výzva k zaplacení soudního poplatku adresována žalobci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, č. j. 7 Afs 91/2008 - 48). Podle obsahu plné moci založené v soudním spise však vyplývá, že zástupce byl oprávněn stěžovatele obhajovat, resp. ve všech právních věcech zastupovat, vykonávat veškeré úkony, přijímat doručované písemnosti, podávat návrhy a žádosti, uzavírat smíry a narovnání apod. Nálezy Ústavního soudu, na které ve své kasační stížnosti odkázal stěžovatel, na projednávanou věc nedopadají, jelikož se vztahují k období před nabytím účinnosti s. ř. s. Tato stěžovatelova námitka proto není důvodná.

K druhé stížní námitce týkající se nedostatečnosti lhůty pro zaplacení soudního poplatku, Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stanovená lhůta k uhrazení poplatku soudem představuje dodatečnou lhůtu, neboť vzniká poplatková povinnost podáním žaloby a poplatek za žalobu je splatný dnem jejího podání (§ 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Nebyl-li poplatek zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví (§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Účinky doručení usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek přitom nastávají u zastoupeného účastníka řízení doručením jeho zástupci. Podle Nejvyššího správního soudu si musel být zástupce stěžovatele, jako advokát, a tudíž profesionál v oblasti práva, vědom toho, že s podáním žaloby je spojena poplatková povinnost. Stěžovatel prostřednictvím svého zástupce podal žalobu u krajského soudu dne 15. 8. 2014 a výzva krajského soudu k zaplacení soudního poplatku byla zástupci stěžovatele doručena dne 22. 9. 2014. Stěžovatel však soudní poplatek zaplatil až dne 2. 10. 2014. Stěžovatel mohl zaplatit soudní poplatek také po marném uplynutí lhůty stanovené soudem ve výzvě ze dne 22. 9. 2014, nejpozději ale do dne nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tj. do dne 2. 10. 2014 (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích). S ohledem na uvedené skutečnosti a také s ohledem na to, že stěžovatel v kasační stížnosti netvrdil žádné konkrétní okolnosti, které by mu bránily soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplatit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že lhůta k zaplacení soudního poplatku, která fakticky činila 10 dnů, byla dostatečná a přiměřená. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že ani tato námitka stěžovatele není důvodná.

V poslední stížní námitce stěžovatel uvedl, že soudní poplatek zaplatil dříve, než došlo k doručení usnesení o zastavení řízení a zcela bez souvislosti s tímto usnesením, o němž v době placení vůbec nevěděl. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že dodatečnou možnost k zaplacení soudního poplatku ve smyslu ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích nelze chápat jako stanovení další samostatné lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Jedná se pouze o možnost „doplatit“ soudní poplatek v náhradní lhůtě stanovené

soudem. Nelze proto aplikovat ust. § 40 odst. 4 s. ř. s., podle něhož je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty zasláno soudu prostřednictvím držitele poštovní licence. Okamžik zaplacení soudního poplatku je pro účely ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích určen teprve znehodnocením (obliterací) kolkové známky soudem, nikoliv předáním písemnosti obsahující kolkové známky držiteli poštovní licence (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, č. 2328/2011 Sb. NSS; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. I. ÚS 1306/2008). V dané věci byl doporučený dopis obsahující kolkové známky předán držiteli poštovní licence dne 2. 10. 2014 a doručen krajskému soudu až dne 3. 10. 2014, tedy až následující den po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení. Z tohoto důvodu se stěžovatel nemohl dovolávat zrušení napadeného usnesení podle ust. § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Podle Nejvyššího správního soudu tedy ani poslední stěžovatelova námitka není důvodná.

Ze všech výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu